

Blagorodni gospod Doropoljski!

Zopet Vam pišem nekaj vrstic. Zdaj se je začelo šolsko leto in sem prišla v peti razred. Obljubila sem staršem, da se bom dobro učila, mamica je rekla, če bo izpričevalo dobro, grem v Ljubljano v licej; se že veselim. Zdaj smo imeli otroci gledališko predstavo; igralo nas je samo pet. Igra je bila iz „Zvončka“: Darežljivi otroci. Dobili smo 2 K in to smo poslali Cirilu in Metodu.

Drugega pa ne vem nič.

S spoštovanjem

Mici Schweigerjeva v Brežicah.

Odgovor:

Ljuba Mici!

Obljuba dela dolg, zato glej, da se boš dobro učila, saj te čaka lepo plačilo: Ljubljana in licej! Hm, to ni malo! — Ciril in Metod pa sta tudi gotovo vesela, ko se ju tako z dejanjem spominjajo vrli mladi rodoljubi in rodoljubke. Le tako vrlo in požrtvovalno naprej!

*

Čestiti gospod Doropoljski!

Najprej Vas lepo pozdravljam. Gotovo se čudite, da Vam pošiljam tiskano pismo. Pa to je tako: ker sem v soboto prinesla domov lepo izpričevalo, mi je mama kupila tiskarno. Zato sem takoj odposlala trem prijateljicam vsaki po eno tiskano pismo. Z enim pa sem se spomnila Vas, g. Doropoljski. Na zdar!

Anica, učenka 3. razreda.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Hvala za Tvoje tiskano pismo! Prvo je, ki sem ga dobil v taki obliki. Ko bi ne znala brati, bi tudi tiskati ne mogla! Glej, tako je šola začetek vsemu znanju in vsem spretnostim. Veseli me, da si se ob vsem veselju spomnila tudi mene, zato se pa tudi jaz ob vsem delu spominjam Tebe. Tako je ustrezno obema. Na zdar!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Jaz Vam hočem s tem pismom povedati, kako se imamo kaj pri nas. Posebno pa, kako mi ugaja Vaš „Zvonček“. Veliko hvale sem Vam dolžna za ta mladinski list. Rada bi Vas poznala. Gospod učitelj je rekel, da Vas pozna. Kako nas je razveselilo, ko smo brali v Vašem kotičku, kako Vam otroci pišejo in kako jim Vi odgovarjate. Precej sem rekla, da Vam bom tudi jaz pisala. Pri nas imamo dvorazredno ljudsko šolo. Jaz hodim v drugi razred v drugi oddelek. Stara sem dvanajst let. Zdaj smo dobili novo gospodično učiteljico. Nekateri otroci pravijo, da niso zadovoljni z njo zato, ker je stroga. Jaz pa pravim, da učitelj in učiteljica morata biti stroga, če ne, se pa otroci nič ne uče. Jaz imam samo še očeta, mati so mi pa umrli pred desetimi meseci. Imam še štiri mlajše brate in eno sestro. Za danes Vam pošiljam to podobico z napisom: „Bog daj srečo in zdravje!“

Srčno Vas pozdravlja

Marija Nežmahova
v Rudniku pri Ljubljani.

Odgovor:

Ljuba Marija!

„Bog daj srečo in zdravje!“ Tako mi govori Tvoja podobica. Hvala lepa za lepo voščilo! Le zdravja nam daj ljubi Bog, potem si že kako izkujemo srečo, da ne bomo delali sramote slovenski prislovici, ki pravi: Vsak je svoje sreče kovač!

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

V Rudnik smo dobili novo gospodično. Imamo jo radi in se bomo tudi pridno učili. Gospoda učitelja imamo tudi radi. O petkih beremo namesto telovadbe „Zvonček“. Iz te knjige jako radi beremo. Ze komaj čakam, da je petek, ko zopet beremo iz „Zvončka“. Jaz hodim v 2. razred v 2. oddelek. Moja sestra je pa v 1. razredu v 2. oddelku. Ona

je rekla, da bi tudi rada pisala. Ostanite še dolgo zdravi!

To Vam želi Albina Menartova
v Rudniku.

Odgovor:

Ljuba Albina!

Če je rekla tvoja sestra, da bi rada pisala, zakaj pa potem ne piše? Ali še morda ni toliko spretna? Saj ni treba dolgega pisma. Tudi z malo besedami lahko mnogo povemo.

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Ker vidim v „Zvončku“, da ste res jako prijazni z mladino, Vam hočem tudi jaz nekaj napisati. Hodim peto leto v šolo; naučila sem se že marsikaj lepega. Najbolj me veseli petje. Zato hočem zmeraj rada poslušati slovenske narodne pesmi. Sprejmite to malo pisemce in ga napišite v kak kotiček.

Vam vdana

Bea Mejovškova
v Reki na Pohorju.

Odgovor:

Ljuba Bea!

Ni lepše pesmi nego je slovenska narodna pesem. Ali so ti znane slovenske narodne pesmi za šolsko mladino? Sedaj kmalu zopet izidejo v novem natisku. Potem boš pa lahko prepevala, da bo odmevalo Tvoje veselo petje daleč v svet! Najlepši znak veselega srca je vesela pesem!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Moj oče je večletni naročnik „Zvončka“, ki ga tudi jaz rada prebiram. Ker vidim, da mnogo otrok dopisuje z Vami, si dovoljujem tudi jaz, poslati Vam majhno pisemce.

Hodim v 3. razred ormoške okoliške šole. Moj učitelj je gospod Milko Jerše, ki ga imamo vsi prav radi. Pred Božičem smo imeli božičnico; učenci so predstavljali dve igri in spevoigro „Venček slovenskih narodnih pesmi“. Potem so bili učenci obdarovani. O Božiču mi je prinesel angelček prav lepo šolsko torbico in druge šolske potrebščine.

Imam dva brata; starejši hodi v 5. razred mariborske gimnazije, mlajši pa v 3. razred ljubljanske realke. Moja sestra Vlasta pa je pričela letos hoditi v šolo.

Presrečno Vas pozdravlja vdana

Marica Rajšpova,
učenka 3. razreda na okoliški šoli v Ormožu.

Odgovor:

Ljuba Marica!

Ni mi težko ugeniti, zakaj imate vsi svojega gospoda učitelja radi. Gotovo je dober z vami in vas lepo uči. Ali mu pa tudi dobroto vračate z dobroto? Nič nagajivosti, nič razposajenosti? Vedeti moraš, da so poleg staršev največji dobrotniki otrok učitelji in učiteljice.

*

Čenjeni gospod Doropoljski!

K božičnim praznikom mi je posodil moj gospod nadučitelj knjigo „Zvonček“ za čitanje. Našel sem notri Vaš kotiček, ki se v njem tako prijazno pogovarjate z otroki. Ravno v tem „Zvončku“ sem našel tudi pisma od svoje sestre Milke in sestrice Kristinke Schullerjeve. Takoj me je zveselilo z Vami se seznaniti, in zato si dovoljujem s svojim listkom Vas nadlegovati. Sporočam Vam, da sem učenec III. razreda II. oddelka in nameravam začetkom šolskega leta stopiti v srednjo šolo in za nadalje me najbolj veseli vojaški stan. Ker sem sin upokojenega orožniškega stražmojstra, bi moje starše študije v vojaški šoli ne stale toliko. Zato Vas prosim, čenjeni gospod Doropoljski, Vašega nasveta: Ali je bolje, da naredim 3 realke ali 3 gimnazije? Prosim, blagovolite mi odgovoriti.

Ostajam Vam vdani

Stanislav Pavšek
v Boh. Bistrici.

Odgovor:

Ljubi Stanislav!

Ako se misliš posvetiti vojaškemu stanu, je bolje, da študiraš realko. Naši fantje se sploh premalo posvečajo realnim naukom, zato pa imamo mnogo tujcev, ki jedo naš kruh, ker nimamo dovolj svojih ljudi, da bi jih mogli postaviti na taka mesta. Predvsem pa sta Tebi in vsem drugim potrebni dve čednosti: pridnost in vztrajnost!

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Tudi jaz se hočem razgovarjati z Vami. Slišal sem o Vašem prijateljstvu, zato Vam pišem sledeče: Moj dom je na Štajerskem v Reki blizu reške šole. Zato mi gospod učitelj posojuje „Zvonček“. Jaz ga iz srca rad berem. V letniku 1907. sem čital, kako dobri ste in se radi pogovarjate z mladino. Lepo znam risati podobe. Zato bi rad prišel v tiskarno, kjer rišejo podobe in tiskajo knjige. Če bi to bilo mogoče, mi dajte odgovor. Prihodnjič Vam pošljem šolsko naznanilo. Z Ortanom Martinom sva si sosed in prijatelj.

Vaš hvaležni učenec

Janez Veronik
v Reki na Štajerskem.

Odgovor:

Ljubi Janez!

Seveda je mogoče! Kar pridi v Ljubljano v tiskarno, kjer tiskajo „Zvonček“, pa boš lahko vse videl, kar si želiš. — Kar se tiče mojega prijateljstva do mladine, sem imel že večkrat priložnost, da sem povedal svoje mnenje. Povem ga še Tebi: Dobrim otrokom sem dober prijatelj.

*

S skrbmi sem ves obdan:
moj kot je pretesan!
Zato mi oprostite:
prihodnjič več dobite!

